

neděle 26. října 2014 / 2. číslo, 12. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Irský masakr zeleným prasátkem

Těžko bychom hledali skandálnější a depresivnější zahájení letošního ročníku Skandálních kláštereckých divadelních žní. Irský nářez v podání pražského Divadla Perštýn spolehlivě zaplnil náš Koutek pro rozdechávání představení. Příznačné pro toto představení bylo zjištění, že nejvyděšenější osobou o přestávce byla psychologka Pedagogicko-psychologické poradny.

Našli se ovšem i tací, kteří se s hrdiny včerejšího představení dokázali ztotožnit. Tedy, ne že měli problém se zákonem či dokonce s malými dětmi, ale o svědění zadku mi vupravělo vícero divadelníků a vesměs konstatovali, že průběh je ještě horší, než jak naznačovala hra.

Těm, kteří přišli na včerejší představení netuše, co je čeká, a byli připraveni na shakespearovské povyražení, se omlouváme. Ale co jste, kurva, čekali od skandálních žní.

McDonagh je, myslím, trochu magor

Rozhovor s Filipem Müllerem, uměleckým šéfem a hercem Divadla Perštýn

Filipe, skandálně jsme zkazili jméno vašeho souboru. Kdo pro nás vlastně dnes hrál?

Oficiálně jsme soubor Divadla Perštýn na Národní třídě.

Jak jste se dostali do Divadla Perštýn?

My jsme fungovali asi dva roky v Divadelním Ateliéru ve Strašnicích, který jsme pomáhali zakládat a kde jsem dělal uměleckého šéfa. Jenže jsem se nepohodl s ředitelem divadla a ten nás ze dne na den vyrazil i se všemi našimi hrami. Pak jsme byli asi půl roku na volné noze a já si vzpomněl, že na Národní třídě pod VZP je bývalé kino, kde by se dalo poměrně slušně dělat divadlo. Tak jsem se dohodl s naším novým ředitelem a od ledna tohoto roku tam sídlíme.

Vy to ale asi nemáte jako stálé angažmá, nehraje většina z vás někde jinde?

Asi devadesát procent z nás hraje někde jinde. Já osobně jsem v příbramském divadle, Ondřej Rychlý nastupuje nyní do Plzně, Pepa Láška třeba hraje v Mostě. My jsme rozstrkani všude možné a tohle divadlo děláme de facto ve svém volném čase mezi ostatními zkouškami. V současné době má v našem divadle stále angažmá kolem sedmi až deseti lidí. Soubor má ale kapacitu kolem třiceti herců.

Proč jste se rozhodli pro hru Pan Polštář?

S Ondřejem Rychlým jsme se několikrát bavili o tom, že bychom chtěli udělat nějakého McDonagha. Já jsem již dlouho přemýšlel o hře takového rázu. Pan Polštář je výborná hra, na které mi bylo sympatické především to, že jsou tam jen čtyři postavy. V Divadelním Ateliéru byla kapacita asi třicet diváků, byl tam velmi malý prostor, takže se tam ani nedaly hrát větší hry. Takže Pan Polštář nám přišel jako dobrý nápad.

Jak jste se dostali ke spolupráci s režisérkou Terezou Karpianus?

Tereza mě režírovala již na konzervatoři, kde jsme spolu dělali inscenaci Žádná-celá-nekonečno, takže jsem věděl, že je to výborná režisérka. Oslovil jsem ji, jestli nemá čas a jestli by s námi nechtěla dělat.

Jak jste zkoušeli tohle tříhodinové představení? Toho textu je tam fakt hodně.

Mně osobně se text učil velmi dobře, protože on jde naprosto po smyslu. Nejsou tam žádné zbytečnosti, text je psaný jednoduchým jazykem ve stylu dnešní mluvy a jde opravdu čistě po ději. Pamatujeme si ho, myslím, všichni velice dobře, ani nemíváme výpadky. Zpočátku jsme nevěděli, kdo co bude hrát, text jsme si několikrát přečetli a různě jsme si přehazovali role. Asi po týdenní pauze nám

McDonagh je, myslím, trochu magor

Pokračování

režisérka poslala obsazení a od té doby jsme začali každý den intenzivně zkoušet.

To je zajímavý způsob výběru herců, já jsem myslela, že režisér už má většinou představu o obsazení.

Jak kdy. Tereza s většinou herců ještě nespouštěla, takže nevěděla, na co se kdo hodí, co mu sedí. V jiných divadlech to bývá třeba tak, že se jde režisér podívat na inscenace, kde ty určité herce vidí a podle toho je pak obsadí.

Kdo neviděl žádnou hru od McDonagha je určitě překvapený. Téma v Panu Polštáři je navíc velmi specifické a asi se úplně každého nějakým způsobem dotkne. S jakými reakcemi se setkáváte?

Spousta diváků se s McDonaghem opravdu ještě nesešla, jeho hry jsou dost podobné tím svým drsným rázům. On je podle nás všech opravdu trochu magor. Reakce jsou různé. Dobré reakce máme od mladých diváků, ti starší už nejsou tolik otevření jak tématu, tak stylu projevu.

Tak jednoho McDonagha jste si splnili, budete se k němu ještě někdy vracet?

Přemýšlíme o tom. Když vybírám hry, tak mi

jde především o to, aby byl repertoár barevný. V této chvíli máme vážných věcí poměrně dost, takže se teď budeme soustředit více na komedie. Možná v příští sezóně bychom s Terezou Karpianus udělali dalšího McDonagha, ale zatím to nechávám otevřeně do budoucna.

My jsme měli možnost tě tu vidět již několikrát (*Lod', Kino, Postel aneb Život není pro děti, pozn. red.*). Jaké to je, vracet se už jako profík?

My se sem vracíme rádi, je tu příjemná atmosféra, máte fajn diváky. Navíc nevnímám žádný rozdíl mezi amatérem a profíkem. V divadelním prostředí se pohybují od malíčka, a to, že na to mám nějaký papír, pro mě není důležité.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

My jsme spokojeni. Nejsme sice zvyklí na prostor, kde nejsou zdi, do kterých totiž jindy různě narážíme a opíráme se o ně. Hrát přímo uprostřed sálu byl pro nás nezvyk. Možná to bylo asi i trochu vidět. Navíc jak je ta inscenace intimní a my hrajeme na malém prostoru, tak s tou mlouvou, která se tu odráží od všech stěn, nám chvíli trvalo, než jsme se přizpůsobili. Ale jinak se nám hrálo dobře. Diváci reagovali hezky.

Skandální odhalení

Kvalita českých vysokých škol je opravdu tristní. Jak jinak by se mohlo stát, že odpromují takoví nedouci.

Včera stáli nad laminovačkou tři inženýři. Já tenhle typ neznám. Já taky ne. No já už vůbec ne. Ale na tom nemůže být nic těžkého. Prostě to tady zapneme, necháme to zažhavit, pak to tam strčíme, ale bacha, kluci, dáme si pozor, aby to bylo tou správnou stranou, no a tady to vyjede.

Jak řekli, tak udělali. Laminovací folie poslušně zajela do laminovačky, ale už nevyjela ven. Otáčeli přístroj ze všech stran, používali při tom odborné výrazy jako zkus zmáčknout ten čudlík, vyndej to z elektriky, tady žádné čudlík není a nemohli pochopit, co se právě stalo.

Vždyť jsme všechno udělali správně. Ty krásou, co teď? My se snad budeme muset složit na novou. No tak to ne, pánové, slíbili jsme si, že se složíme na pivo a ne na takovou kravinu jako je laminovačka. Co budeme dělat? Zavoláme Zuzku, ta s tím umí.

Výsledek inženýrské práce jste mohli vidět včera při předávání dárku souboru. Mohli jsme si společně zazpívat Promovaní inženýři, sinus, kosinus, harmonika.

Ano, všechno, co opravdu potřebujeme znát, nás naučí v mateřské škole. Kašlat na vejšku.

Ať si kdo chce, říká co chce

Šárka Foltýnová

Bylo to zajímavé, chvílemi dost ze života. A bylo to opravdu náročné. Skandální!

Jaroslava Staňková

Herecké výkony skvělé, téma pochmurné. Musím říct, že já mam raději komedie a hry, kde se mohu uvolnit, zasmát. Tohle bylo těžší téma. Ale herecké výkony byly bezvadné.

Miroslav Bilík

Z divadla mám smíšené pocity, které bych rozdělil do dvou oblastí. Co se týká námětu a tématu hry, tak jsem si po první polovině říkal, že jsem snad měl raději zůstat doma. Připadalo mi to poněkud morbidní. Na druhou stranu, díky hereckým výkonům se to srovnalo, takže mě vůbec nemrzí, že jsem přišel.

Ivan Dimun

Divadlo pro mě bylo překvapující a nečekal jsem, že to bude tak morbidní a náročné. Ale myslím si, že to bylo dost poučné.

Šárka Platilová

Herecké výkony byly super. Nevím, jestli výběr divadla byl úplně nejšťastnější. Jsem ráda, že jsem vydržela i na druhou půlku, protože jinak bych sem asi už víckrát nepřišla.

Eva Žemličková

Divadlo bylo fantastické, nám se to hrozně moc líbilo. My všichni z divadla (*Divadlo Navenek, pozn. red.*) jsme byli ohromeni. Někteří už to viděli v Kadani, a přesto byli ohromeni znovu.

Jana Šturmová

Pro mě bylo dnešní divadlo velice morbidní. Ta první část byla trochu nudná, nebyl to můj šálek kávy, ta druhá už byla lepší. Líbilo se mi, jak to kluci hráli. Zajímalo mě by, kdo to napsal, jestli to je člověk, který má nadhled a dělá si z toho srandu, nebo jestli je nějaký psychicky narušený. Svět je i tak krutý a takovou hru bych asi nevyhledávala. Možná, kdybych to věděla, tak bych asi nepřišla. Zase na druhou stranu to bylo zajímavé, takže jsem ráda i za toto divadlo.

Pavla Rathnerová

Dnes se mi divadelní představení moc líbilo. Akorát co se mi nelíbilo, bylo to, že tam bylo strašně moc prvků. Promítání meotaru, prolínání různých skutečností, spousta retrospektivy, vyprávění, bylo toho zbytečně moc a bylo to zbytečně dlouhé. Ale jinak se mi moc líbil nápad a líbil se mi obsah.

Lukáš Křížek

McDonaghův text je silný sám o sobě a je spíš otázkou, jak se s ním tvůrci a herci vypořádají. Dnešní soubor si s ním poradil velmi dobře, a pokud tam na někoho bylo moc černého humoru nebo moc čehokoli dalšího, tak doufám, že si z toho odnesou alespoň, kurva, to zelené prasátko a svědící zadek.

Honza Valta

Na můj vkus náročný kus.

Štěpán Malast

Dnešní představení bylo pro mě splněným snem, protože jsem o této inscenaci slyšel

mnoho hezkého od svých kamarádů z divadla, kteří tuto hru zhlédli před pár lety na Jiráskově Hronově. Černý humor je mi velmi blízký a zde se mi ho dostávalo dosyta. Přesto jsem byl v první půlce představení nervózní z reakcí diváků, protože zde nic podobného ještě nebylo. Vulgární slovník, fyzické násilí a barvitý popis násilnosti na dětech je silný šálek kávy a zvláště ve vztahu k nedávné události v našem městě se dalo očekávat, že diváci představení odsoudí. Druhá polovina představení ovšem znamenala obrát a nejenže jsem se přestal obávat o úspěch zahajovacího večera, resp. ohlasu diváků, ale také jsem se velice bavil a viditelně jsem nebyl sám.

Herecké výkony byly skutečně výborné, představiteli "zlého policisty" Ariela by sice slušelo pár let a kil navíc, ale přesto byli všichni "uvěřitelní". Trochu škodolibě jsem tedy rád, že se pro objektivní důvodů uskutečnila změna v programu a já si užil nevšední divadelní zážitek.

Petr Beníšek

Pěkné. Dlouhé. Ale jinak dobrý, kurva.

Žňoviny pro vás připravují:

Sdružení KLAS

Zdenička a Míra Nyklíčkoví
Štěpán Malast, Jan Valta

KLAS - sdružení občanů
pro podporu ochotnického divadla